

Sufletul unui preot

Marturia fostului preot romano-catolic

Leo Lehmann

Am văzut modul de lucru al Bisericii Romano-catolice pe trei continente. Am șezut cu cardinali în limuzinele lor luxoase când treceau pe lângă gărzile elvețiene care salutau și prin poarta Damascului din Vatican ce ducea la apartamentele private ale papei. Eram prezent când a murit un papă și a fost înmormântat și când a fost ales și instalat succesorul său. Am stat alături de fostul papă Pius al XI-lea când papa Benedict al XV-lea l-a făcut cardinal punându-i pe cap impozanta pălărie de cardinal, eu însumi ținând în mână lunga trenă purpurie a unui alt cardinal numit atunci. Am servit ca preot nu numai în catedrale magnifice din Europa, ci și în fermele olandeze din marea stepă sud-africană, precum și în biserici din barăci dărăpănate aflate în regiunile înapoiate din Florida.

M-am născut în 1895 în Dublin. Nu am amintiri plăcute din copilărie. Totul era umbrit de un sentiment de teamă permanentă. Această teamă era legată de orice act religios exercitat de preot – spovedanie, asistarea la liturghia de duminică, mîncărurile din timpul posturilor, iad, cer, purgatoriu sau moarte și judecata unui Dumnezeu mînios.

Biblia era atît la școală, cît și în biserică și acasă o carte închisă cu șapte peceti. Nu aveam bani să ne cumpărăm o versiune romano-catolică, de obicei foarte scumpă, și nu aveam curajul să acceptăm pe gratis o Biblie de la o societate protestantă. În principal, teama aflată în legătură cu fiecare aspect al religiei romano-catolice m-a ajutat să iau decizia de a deveni preot. M-am înscris la admitere și am fost acceptat în seminarul misionar din Mungret, lângă Limerick.

Îndoieli

În timpul studiilor mele din Roma m-au asaltat pentru prima oară îndoieli și neîncredere în privința interpretării de către papă a creștinismului. Unele dintre gîndurile mele de pe atunci erau: Dacă Roma este singurul centru al credinței adevărate, cum se face că lipsește în așa măsură adevărata religie din propriii ei cetățeni? De ce este atîta ateism, indecență, fărădelege? Pe stradă nu ni se arăta nouă, studenților la seminarul de preoți, nici cea mai elementară politețe, ba chiar și copiii din Roma strigau în urma noastră insulte obscene. De asemenea, de ce era o nevoie atît de mare de preoți din Irlanda și din alte părți ca să se exileze în Africa, China și India ca misionari și propagandă papală, în timp ce Roma mișuna de zece mii de preoți lăfăindu-se în birourile Vaticanului și negăsind suficiente altare în cele patru sute de biserici din Roma unde să poată citi liturghia? Mă întrebam și din ce cauză numărul rostit cu mîndrie de trei sute de milioane de romano-catolici din întreaga lume trebuiau să fie reprezentați în Roma de un colegiu de cardinali dintre care aproape două treimi sunt italieni. Cei patruzeci de milioane de cetățeni ai Italiei erau catolici numai cu numele, total lipsiți de o mentalitate religioasă. Dar cei douăzeci de milioane de romano-catolici din Statele Unite, de exemplu, nu numai că participau cu fidelitate la liturghie, ci și contribuiau cu mulți bani la trezoreria Vaticanului. Cu toate acestea, numai trei americani aveau permisiunea de a fi cardinali, oameni mediocri, dar loiali

față de Roma, care n-ar fi îndrăznit niciodată să exprime vreun dezacord cu dictatele ei.

Am ajuns să cunosc intrigile dintre clericii romani pentru a câștiga favoarea celor aflați la putere la Vatican, lăcomia lor pentru onorurile papale și pentru avansarea în poziții înalte, am descoperit că și printre demnitarii de rang înalt ai Bisericii erau dușmăni înverșunate. În fiecare zi întâlneam multe semne care aminteau de faptele subversive ale unor papi lacomi, ambițioși, războinici și de politica lor parșivă. Acolo era un Castel di Sant'Angelo sau Galeria lui Hadrian, cu zidurile crestate de ghiulele de tun trase de un papă aflat în fortăreața Vaticanului și bombardând un alt papă care îi sfida anatemele.

A venit în sfârșit și ziua hirotonisirii mele. A fost o ceremonie lungă. Nenumăratele ritualuri, rugăciunile lungi și psalmodierile nesfârșite m-au zăpăcit. Degetele mi-au fost sfințite pentru citirea liturghiei și apoi învelite în stofe fine de in. Capul mi-a fost uns cu ulei și învelit și el cu bandaje de in. Mi s-a dat să ating potirul de aur. Mi s-a dat puterea de a asculta spovedanii și de a ierta păcate, de a unge pe cei aflați pe patul de moarte și de a înmormînta morții. Pentru prima dată am gustat din potirul de liturghie vinul care, potrivit credinței romano-catolice, tocmai îl ajutasem prin formula de consacrare să se transsubstanțieze în sângele lui Cristos. Hirotonisirea a fost condusă de cardinalul Basilio Pompilj în biserica Sf. Ioan de Lateran.

Rugăciuni repetate mecanic

Orice bucurie voi fi trăit în acea zi a fost umbrită de un incident trist la care am fost martor târziu în seara aceea. Unul dintre colegii mei de studenție și-a pierdut mințile, căci încordarea atenției prin rutina mecanică, prin nenumăratele restricții neînsemnate, nesfârșitele repetiții de rugăciuni și formule dezechilibrează adesea mintea și poate declanșa un soi de nebunie religioasă numită „scrupulozitate“.

Îmi amintesc de un incident asemănător. În Florida, unde eram preot, obișnuiam să vizitez o instituție pentru copii debili mintal în afara orașului Gainesville. Șeful de secție mi-a adus o fată romano-catolică de vreo paisprezece ani, a cărei dereglare mintală consta în a repeta în mod agitat și a număra rugăciunea de „Ave Maria“. Mintea ei era stăpînită de ideea bolnăvicioasă că trebuie să spună în fiecare zi de o sută de ori această rugăciune, și pentru a fi sigură că le-a spus la timp, era deja înainte cu peste o mie. Cu siguranță că vreun preot îi dăduse ca penitență acest număr de „Ave Maria“ cu prilejul vreunora dintre spovedaniile ei.

După trei ani și jumătate de lucru ca preot în Africa de Sud, am fost rechemat la Roma ca să lucrez la Vatican. În cursul timpului mi-au revenit îndoielile cu privire la originile papalității. Neîncrederea tot mai mare în faptul că practicile romano-catolice sunt cu adevărat creștine, cunoașterea intimă a vieților ratate ale fraților mei preoți și pierderea crescîndă a speranței că s-ar mai putea produce o îmbunătățire a Bisericii creștine sub supremație papală au dus la o neliniște interioară tot mai profundă. Din punct de vedere spiritual, doctrinar, juridic și personal, papalitatea romană, în calitatea ei de supraveghetorie desemnată de Dumnezeu a creștinătății, se fărîmița tot mai mult în lăuntrul meu. Mă vedeam confruntat cu realizarea amară a faptului că trebuie s-o rup complet cu papalitatea dacă nu voiam să-mi pierd credința într-un creștinism adevărat.

Din Roma am fost transferat în America. Această țară era complet străină pentru mine și m-am gândit să scap de deziluzionare totală prin dedicarea mea în întregime nevoilor spirituale ale oamenilor simpli.

Un tânăr condamnat la moarte

Sentimentul de eșec pe care îl trăiam poate fi ilustrat din următorul exemplu. Am fost nevoit odată să asist un tânăr condamnat la moarte pe scaunul electric în închisoarea din Raiford în statul Florida. Această închisoare se afla în cadrul parohiei mele din Gainesville. Acest tânăr venea dintr-un oraș din estul Americii, era născut și botezat romano-catolic, și fusese educat într-o școală parohială romano-catolică. El fusese instruit în toate practicile romano-catolice considerate esențiale pentru o viață în temere de Dumnezeu. El a fost condamnat în Tampa din cauza complicității la un jaf dintr-un restaurant, în care proprietarul fusese ucis. Eu am făcut tot ce am putut ca să-l pregătesc pe acest tânăr pentru „ultimul său drum“. I-am administrat toate ritualurile instituite de Biserica Romano-catolică și prin care se spune că în sufletele nevoiașe se toarnă grație și putere divină. Chiar în timp ce zăcea mort pe scaunul electric după ce curentul fatal își făcuse treaba, i-am uns fruntea cu ulei, așa cum se prescrie că trebuie să se facă pentru administrarea sacramentului maslului. Totuși, eram conștient că nu putusem da o mângâiere reală sufletului încărcat de păcate al acestui tânăr.

Îl vizitasem în celulă în timpul săptămânii lui de așteptare pline de teamă și semnase cu el de mai multe ori formula de dezlegare de păcate. În ultima dimineață eram în zori la porțile închisorii, ducând cu mine toate instrumentele incomode necesare pentru celebrarea liturghiei. Le-am aranjat pe o masă aflată în apropierea șirului dublu de gratii care mă despărțea de celula lui. M-am înveșmîntat în toate odăjdiile mele strălucitoare pe care le purtam la liturghie și am procedat, cu toată demnitatea pe care o permitea atmosfera de rău augur a celulei unui condamnat la moarte, la oferirea „sacrificiului“ liturghiei depline. Bietul tânăr, într-o așteptare febrilă, umbla încolo și înapoi grațiilor și fuma țigară după țigară. El a aruncat o țigară ca să primească pe limbă hostia sfintei împărtășanii pe care i-o întinsesem printre gratii. Ea n-a avut nici un efect. Injecția cu morfină administrată de medic cu zece minute înainte de a fi pus pe scaunul electric l-a calmat oarecum. Mi-a trecut brusc prin minte că injecția aceea dată de doctor adusesse tânărului o ușurare exterioară mai mare decât toată administrarea de către mine a sacramentelor romano-catolice, despre care se crede că liniștesc atât corpul, cât și sufletul. Apoi l-am urmat la scaun.

Scaunul electric

În timp ce întreaga putere distrugătoare a curentului trecea prin corpul tânărului, scuturându-l violent, ținându-l întins și aproape înțepenit în aer, mâna mea făcea de nenumărate ori semnul crucii, însoțită de cuvinte latinești de dezlegare a păcatelor, ca și cum aș fi putut trimite și eu un „curent“ de grație iertătoare prin sufletul lui. Corpul lui s-a prăbușit mort după ce a încetat curentul, iar eu m-am dus în față avînd în mînă sticluța cu ulei. Am cerut gardianului să scoată apărătoarea de fier de pe capul tânărului mort și i-am uns fruntea, umedă de sudoarea morții, cu uleiul folosit pentru maslu de către Biserica Romano-catolică. Întrucît acolo nu se afla nici una dintre rudele lui, i-am cerut corpul și l-am înmormîntat cu tot ritualul catolic în partea romano-catolică a cimitirului – deși nu fără protest din partea unor romano-catolici pioși din congregația

mea care au obiectat față de prezența unui ucigaș condamnat printre rudele lor decedate. A trebuit să le reamintesc că și Iesus Cristos a murit între doi tâlhari ucigași.

Totuși, deși degetele mele sfințite duseseră la bun sfârșit toate ritualurile minuțioase și elaborate cu grijă ale sacramentelor romano-catolice, mi-am dat seama că nu fusesem deloc în stare să-l ajut pe bietul tânăr atunci când îi era cel mai greu. Poate că totul era numai din vina mea, căci nu aveam nimic de valoare reală pe care să i-l fi putut da, totul părea gol și găunos. Cu toate acestea, a trebuit să accept lauda catolicilor că mă purtasem ca un preot bun față de acest biet tânăr condamnat.

Acest ritual a fost născocit de teologii romano-catolici ca să se potrivească învățăturii lor de bază că salvarea poate fi câștigată numai „prin faptele făcute“ de un preot. Se susține că grația salvării poate fi „turnată“ în sufletul cuiva prin canalele special prevăzute ale celor șapte sacramente. Acestea, la rîndul lor, acționează ca niște conducte ce duc de la marele rezervor de grație peste care are monopol doar papa de la Roma. Este caracteristic pentru întregul sistem al teologiei romano-catolice că omul realizează niște ritualuri magice peste niște lucruri materiale, dînd astfel impresia că ele ar avea un efect real în domeniul spiritual. Rezultatul a ceea ce face preotul e o chestiune de credință și una de organizație și practică. Dar puterea Regatului cerurilor e cu totul alta. Apostolul Paul descrie adevărata putere a evangheliei: „*Căci mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Cristos, căci este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea oricui crede: a evreului mai întîi, apoi și a grecului. Căci în ea e revelată dreptitudinea lui Dumnezeu din credință spre credință; după cum este scris: Cel drept va trăi din credință*“ (Romani 1:16-17).

A trebuit să merg singur pe calea dificilă de ieșire din Biserica copilăriei și preoției mele, fără vreun singur om care să mă conducă sau să mă înțeleagă. Numai Iesus Cristos a fost însoțitorul și călăuza mea. I-am apucat cu hotărîre mîna întinsă și L-am urmat oriunde m-a dus.

După ce am ieșit din catolicism, Domnul mi S-a revelat ca un Salvator personal, prin citirea Cuvîntului lui Dumnezeu. Am văzut multele erezii ale catolicismului. De la înălțimea poziției mele de preot a trebuit să mă prăbușesc în genunchi și să mărturisesc că eu, ca toți ceilalți oameni, eram un păcătos ce avea nevoie de salvarea prin Domnul Iesus.

Multelor condiții pe care papalitatea le-a declarat cu aroganță că sunt esențiale pentru salvare, eu le opun acum invitația simplă și mîngîietoare a lui Iesus Cristos din Matei 11:28-30: „*Veniți la Mine, toți cei ce vă trudiți și sunteți greu împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blînd și umil în inimă: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este ușor și povara Mea este ușor de dus*“.

După convertirea sa în 1931, Lehmann a lucrat mulți ani în „Christ's Mission“ din New York, organizație prin care mulți preoți romano-catolici au putut găsi adevărul și libertatea în Iesus Cristos.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

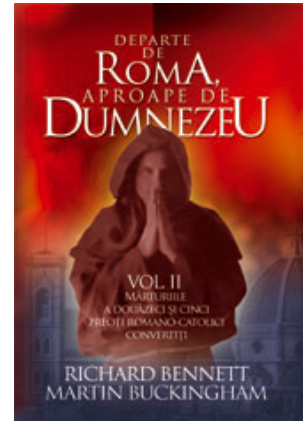
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch